

[Holger Kristiansen.]

som det er for andre, en Tilfredsstillelse, at visse Sager, Barnemords- og Fosterfordrivelsessager, som ellers vilde være gledet bort fra Nævningernes Medvirken, nu føres tilbage til dette Omraade. Jeg maa sige i Anledning af de Bemærkninger, det ærede Medlem Hr. Pürschel sluttede med, at jeg synes, det er en alt for alvorlig Sag, til at den kan affejes med den Gestus, det ærede Medlem Hr. Pürschel gjorde, med en Henviisning til, hvad der eventuelt foregaar paa „Bakken“ i Aften, St. Hansaften. Det er for os, der maa holde paa, at de Sager maa være under Nævningernes Medvirken, virkelig en alvorlig Sag, og der er ikke Plads for Antydning af, at det skulde være Udslag af nogen Letsindighed hos os, der dikterer vor Stilling i denne Henseende.

Saa vil jeg kun sige endnu, at den Indskrænkning i Offentlighedens Adgang til at følge Retsforhandlingerne, som sker ved dette Forslag, i Forhold til Ministerens Forslag, er ikke af en saadan Karakter, at man behøver at nære særlige Betænkeligheder derved. Der er fra alle Sider Enighed om at bevare Offentligheden i vor Retspleje, men der sker heller ikke her Indgreb i nogen berettiget Interesse. Medens der var en Tid, da det var aldeles afgørende for Retssikkerheden at have Offentlighed i Retsplejen, er Forholdene, som de har udviklet sig, noget anderledes nu. Det kan ikke nægtes, at der gives Tilfælde, hvor der for en sigtet er større Beskyttelse i at henvende sig til en human Dommer end at skulde udleveres til Pressens Behandling.

Offentlighed i Retsplejen er kort sagt Pressen. Befolkningen har stor Interesse i Beskyttelse, og denne Beskyttelse har Pressen kunnet yde og har i høj Grad ydet Befolkningen. Men der er Omraader, hvor det vilde være heldigt, om Pressen holdt sig lidt tilbage, og jeg synes i hvert Fald personligt, at det ingen Skade er til, om der her er en Ventil, saaledes at man kan blive fri for en, om jeg saa maa sige, nyfign Presses Behandling af Forhold, som uden Skade kan behandles for lukkede Døre.

Jeg vil i denne Forbindelse gerne have Lov til at sige, at vi, der i denne Sag taler i Offentlighedens Interesse — og jeg som Pressemand gennem en Menneskealder har jo ogsaa Forstaaelse af Pressens Interesser paa dette Omraade — mener, at der med nogen Føje kan rettes en Opfordring til Pressen og navnlig til de ansvarlige indenfor Pressen om at vise Forstaaelse af disse Forhold og sørge for, at det er modne Mennesker, der behandler disse Forhold.

Der er navnlig en Ting, som jeg gerne vil lægge Pressen paa Sinde, og det er, at den ikke, naar der i Sager, som maaske i sig selv er ubetydelige, men som dog for dem, de angaar, ingenlunde er ubetydelige, enten er afsagt en Dom eller vedgaaet en Bøde, ikke skrigger det ud over hele Landsdelen med Navns Nævnelser o. s. v. Jeg synes, at naar der er vedgaaet en Bøde eller fældet en Dom, bør det have sit Forblivende derved. For de fleste Mennesker er det jo at forstærke Dommen 10 Gange, at Navnet offentliggøres. En saadan Offentliggørelse for vedkommendes Familie, Omgangskreds, Kundekreds o. s. v. kan være en langt større Ulykke for vedkommende end blot det, at han har maattet vedgaa en Bøde eller har faaet en Straffedom. Her synes jeg, at Pressen skulde holde sig noget mere tilbage, end den i mange Tilfælde gør.

Jeg vil gerne slutte med ligesom andre Ordførere at lykønske den højtærede Justitsminister til det Resultat, her er naaet, og jeg vil gerne tilføje, at det er min Opfattelse, at den højtærede Justitsminister, Hr. Zahle, i høj Grad fortjener at faa Lov til at sætte sit Navn under den Retsplejereform, her gennemføres, navnlig fordi denne Retsplejelov følger Straffeloven, som jo ogsaa for en meget væsentlig Del er et Resultat af den højtærede Justitsministers Arbejde.

Axel Dam: Jeg skal forsøge at overgaa selve det ærede Medlem Hr. Elmquist, om ikke i Talens Kunst, i hvilken Henseende jeg naturligvis ikke kan hamle op med en Advokat, saa i Talens Korthed. Jeg skal derfor ikke omtale de Punkter i Lovforslaget, som vi er mindre tilfredse med: at der ikke er blevet offentlig Votering og forskellige andre Ting, men benytte Lejligheden til at udtale Glæde — det er jo saa sjældent, at der for os er Lejlighed til at udtale Tilfredshed og Glæde med noget, der vedtages i dette høje Ting og i denne Rigsdag — over den Bestemmelse, der forbyder Fotografering og Tegning i Retten.

Jeg har da ogsaa under Lovforslagets Behandling gjort mig til Talsmand for dette Synspunkt, og det glæder mig, at man ikke har taget Hensyn til det Argument, som er fremkommet imod det rundt om i den københavnske Presse, for Resten specielt rettet mod mig: at hvis man ikke maatte fotografere paa offentlige Steder, kunde man jo ikke tage et Gadeprospekt uden at spørge hver Gadedreng om Tilladelse til at fotografere det, medens han var der. Pressen burde dog kunne skelne mellem Bille-